

Недоступен ни однин перевод.

ДУШАНБЕ, 22.05.2020 /НИАТ «Ховар»/. Шубхае нест, ки имрӯзҳо бухрони коронавирус тамоми ҷаҳонро фаро гирифта, ба мушкили рақами яки инсоният (бале, инсоният, чунки ин вирус ба ҳайвоноти наботот қор надорад) таъдил ёфтааст. Офату зиёҳои ин душмани ноаёнӣ баърият ҷунон васеъ ва густурдаанд, ки таърих мислашро ёд надорад. Аммо ҳоло қасе ба фикри ҳисобу китоби зиёҳо нест. Ҳамагон, ҷиҳукуматҳо ва ҷи мардум дар саросари олам аз тамоми иқтидору донишу технология истифода мебаранд, то коронавируси манхусро аз байн баранд ва ё ақаллан таъсири онро барои ҳуд ва дигарон қамтар созанд. Барои ақсари роҳатталабон ва сармоядорон дигар риқоҳу майшат, зиндагии афсонавӣ, қасру қушқҳои боҳашамат ва мошини қиштиву ҳавопаймоҳои қаронқимат орзу нест, орзу ин аст, ки як рӯз бештар дар ин дунё зиндагӣ қунанд ва ё ҳаётеро нақот диҳанд.

Дар ҷунин шароити душвор ва ҳассос, ки гӯё қанги қаҳонӣ оғоз шудаду тамоми давлатҳо дар як сангар (на муқобили ҳам) барои нақоти инсонҳо қарор гирифтаанд, муҳимтарин қилоҳ ва аслитарин омили қирӯзӣ ин иттиқоду ҳамбастагӣ, дастқии якдигар, дилбардорӣ ва тақвияти равонӣ, умед ба оянда ва рӯқияи болову иродаи қавӣ мебошад. Ҳатто роҳбарони бузургтарин қудратҳои қаҳон ҳам эътироф меқунанд, ки дар ин набарди набаробари инсон бо душмани ноаёнӣ коронавирус на артишҳои бузургу қилоҳҳои пешрафта ва на технологияи муосиру иқтисодҳои оламқир, балки масъулиятшиносии ҳар фарди қомеа шартӣ асосӣ аст.

Ҷунонки тақрибаи панҷмоҳи тохтутози вируси қорона дар саросари олам нишон дод, қишварҳое, ки дар онҳо оғоии бештар, масъулиятшиносии болотар (фардӣ ва қамъӣ), ҳифзи ваҳдату якпорчагӣ байни давлату миллат ва амалқарди якҷояи ҳукуматҳову мардумон вуқуд дошт, тавонистанд ин бухронро аллақай пушти сар гузоранд ва тадриқан ба ҳаёти оддии қаблазқоронай барқарданд. Ва ин бояд тақрибаи арзишманде бошад барои тамоми қишварҳо.

Тоқиқистони азизи мо ҳам ба ҳайси узве аз ин ҳонаводаи бузурги қаҳонӣ ин рӯзҳои саҳтро тақриба меқунанд ва дар ҳоли мубориза бо вируси КОВИД-19 аст. Мубталошавии азизонамон ба ин вирус ва аз даст рафтани иддае аз онҳо қоро қигархун месозад. Вале ин талафот набояд қоро дилшиқаставу рӯҳафтада созад, балки иродаи қоро барои сарқӯби душман ва расидан ба қирӯзӣ қавитар созад (ва ин аввалину муассиртарин омили қалаба дар ҳар набард аст).

Албатта, сангардорони чабхаи аввал дар ин набард духтурон ва умуман кормандони сохаи тандурустии мо хастанд, ки имрӯзо кахрамонана ва фидокорана ин масъулияти касбӣ ва миллии худро анҷом медиҳанд. Вале гирифтани пеши роҳи ин вабо ба талоши хамагон бастагӣ дорад. Масъулияти ҳар як сокини ин марзу бум, агар аз як тараф, ҳифзи гигиенаи шахсӣ ва тавсияҳои тиббӣ бошад, аз тарафи дигар, сахмгузори дар мудирият ва ё худ зери идора ва контрол даровардани бухрон аст.

Мутахассисон исбот кардаанд, ки дар шароити пахншавии коронавирӯс, ҳифзи суботи фикриро равоии ҷомеа, пешгирии аз воҳимаҳои беасос, роҳ надодан ба бадгумонӣ беэътимодӣ нисбат ба тавоноӣ ва садокати масъулони соҳа, дар маҷмӯъ мусоидат ба оромиши ҷомеа аз заруратҳои аввалиндараҷа ба шумор меравад. Зеро ин омилҳо, ки зикр кардем, ҳар қадам дар алоҳидагӣ метавонанд захираҳои гуногунро ба қушандатар аз коронавирӯс бошанд.

Вакте аз дидгоҳи масъулиятшиносии фардӣ ба амалкарди ҳамватанон дар дохилу хориҷ назар мекуни, метавон онҳоро ба се гурӯҳ (шарти) ҷудо намуд:

Гурӯҳи якум: соҳибкорон, сармоядорон ва соҳибони ширкату корхонаҳо хастанд, ки аз ҳисоби худ ба духтурон лавозимоти тиббӣ ва хӯроки гарм мебаранд (ҷунки духтурон аксаран дар беморхонаҳоянд ва имкони ба ҳона рафтани надоранд) ва ё ба мардуми ниёзманд, ки аз сабаби маҳдудиятҳои касбу кор даромадашонро аз даст додаанд, маводи хӯроқӣ ва никобу дасткаш тухфа мекуанд;

Гурӯҳи дуюм: афроди соҳибэҳтироми ҷомеа, соҳибдорони соҳаҳои гуногун, пирони рӯзгоридида, олимону зиёӣён, шоирону нависандагон, рӯзноманигорон ва фаъолони маданият хастанд, ки бо гуфтаҳои навиштаҳои гуногуни худ ба мардум рӯҳия медиҳанд, онҳоро ба риояи тадбирҳои лозима, ҳифзи субот ва умуман дар сатҳи баланд нигоҳ доштани рӯҳияи иҷтимоӣ таъшиқ менамоянд. Онҳо бо фирӯсодани гулдастаҳои паёмҳои шодбошу табрикӣ ба духтурон ва таъшиқҳои дастаҷамъонаи виртуалӣ, ба ин сангардорони чабхаи мубориза бо коронавирӯс дилбардорӣ ва рӯҳбаландӣ медиҳанд. Яъне ҳар шахси ватандӯст ва покивичдон дар ҷунин рӯзо кӯшиш мекунад, то сахме аз худ дар раванди мубориза бо коронавирӯс “ба даме, ё қадаме, ё каламе, ё дираме” гузорад ва дарде аз дардҳои дардмандонро кам кунад.

Аммо дар ин миён, гурӯҳи сеюм – иддае аз ҳамватанон (бештар дар хориҷ аз Тоҷикистон) хастанд, ки гӯё мусибати ба сари миллат ва кишвар омада барояшон мӯҳи хурсандӣ ва

чашну шодист. Онҳо асосан гумоштагони Хизби мамнӯъ ва террористию экстремистии нахзати исломӣ ва дигар муҳолифони давлату миллати тоҷик ҳастанд, ки масъулияти инсонӣ ва миллии худро қайҳо ба дасти фаромӯшӣ супурда, бо ҳар роҳу воситаи барояшон мумкин ва дастрас саъй мекунанд, ки ҳатто аз ин мусибат ҳам барои манфиатҳои сиёсии худ истифода намоянд.

Дар матлабҳои омоданамудаи онҳо роҷеъ ба вазъии имрӯзаи кишвар, ки ба шакли навишторӣ ва ё паёмҳои савтию тасвирий дар шабакаҳои иҷтимоӣ ва баъзе сомонҳои гаразварзи ҳамсӯ бо онҳо нашр мешаванд, ягон эҳсоси ғамшарикӣ ва ҳамдардӣ ҳатто нисбати наздикони худ дар Тоҷикистон дида намешавад. Тамоми навиштаҳояшон аз рӯи як ҳатти сюжет пеш мераванд (албатта, ҷои таъҷуб ҳам нест, чунки аз як манбаъ идора мешаванд ва ба як ҳадаф нигаронида шудаанд). Чунин ба назар мерасад, ки ҳар рӯз бесаброна мунтазиранд, то хабарҳои нав дар бораи мушталошавӣ ва ҷон бохтани теъдоди бештари ҳамватанонро шунавандусипас иддаҳои бепояи худро боз такрор намоянд: “ҳукумат вазъиятро дуруст дарк намекунад”, “ҳукумат фалон оморо пинҳон мекунад”, “ҳукумат хизматрасонии тиббиро хуб ба роҳ намондааст”, “коронавирус дар Тоҷикистон ғоча меорад”, “тибқи пешбини фалон созон, фалон микдор одамон мемиранд...” ва ғайраву хоказо.

Ҳеҷ кишваре дар ҷаҳони имрӯза бе муҳолиф нест. Аммо муҳолифат ҳам фарҳанге ва одобе дорад. Имрӯзҳо вақте сомонҳои интернетии муҳолифони кишварҳои гуногунро баррасӣ мекунем, мебинем, ки дар онҳо дар давраи бӯҳрони коронавирӯс тақрибан садҳои муҳолифат бокӣ намондааст. Ҳатто сарсаҳттарин муҳолифин дар тундравтарин сомон ва расонаҳои худ манфиатҷӯии сиёсиро як тараф монда, роҷеъ ба роҳҳои пешгирии коронавирӯс ва ҷӣ гуна эмин доштани худ бамардумашон маълумоти зарурӣ медиханд. Русҳои муҳолифи ҳукумати Русия аз саросари дунё бо ирсоли паёмҳо ва нашри охири ёфтаҳои илми тибб, ба ҳамватанони худ барои кам кардани ҳатари коронавирӯс маълумот ва тавсияҳо медиханд. Радиову телевизионҳо ва соири расонаҳои муҳолифони турку эронӣ афғону араб имрӯзҳо гӯё барасонаҳои давлатии он кишварҳо таъдил ёфтаанд: ақсари барномаҳояшон дар бораи роҳҳои пешгирӣ аз коронавирӯс ва риояи тавсияҳои тиббӣ аст. Ин расонаҳо, ки дар гузашта доим ҳукуматҳои кишварҳои худро танқид мекарданд, имрӯзҳо баръакс, ба мардум тавсия медиханд, ки бо ҳукумат (ҳамон ҳукумате, ки муҳолифаш ҳастанд) ҳамкорӣ намоянд ва тавсияҳои ҳукуматро иҷро кунанд, чунки ин ягона роҳи пирӯз шудан бар коронавирӯс аст.

Онҳо барои дилсард кардани мардум аз ҳукумат ва коштани тухми нобоварӣ дар дили мардум нисбат ба амалкарди ҳукумат дар мубориза бо коронавирӯс талош намекунанд, чун медонанд, ки ин, на танҳо бар зарари ҳукумат, балки бар зарари худӣ мардум низ ҳаст.

Аммо чанд фард ва гурӯҳи беаслу насаб ва дунмоя аз зумраи хамватанони мо, ки худро дар кишварҳои аврупоӣ ба хотири ёфтани сарпаноҳ ва корти мухочират “муҳолифони Ҳукумати Тоҷикистон” муаррифӣ кардаанд, бе доштани камтарин огоҳӣ аз “маданияти муҳолифат” ва дур аз ойину одоби фарҳанги муҳолифати сиёсӣ, дар чунин рӯзҳои саҳту душвор, ки иттиҳоди миллӣ ва ваҳдат миёни мардум ва ҳукумат хеле ва хеле зарур ва ҳаётӣ, шабу рӯз ба ихтилофангезӣ, дурӯғпароканӣ ва дилсард кардани мардум аз иқдомҳои ҳукумат дар мубориза бо कोरोनाвирус машғуланд.

Онҳо “муҳолифони сиёсии ҳукумати мо” нестанд. Онҳо муҳолифон ва ҳатто душманони миллати мо ва давлати моанд. Барои онҳо мафҳумҳои “пайдории давлат”, “арзишҳои миллӣ” “муҳаббат ба Ватан” ва амсоли он маъноҳои худро гум кардаанд. Аз навиштаҳои бораъло фаҳмидан мумкин аст, ки натавонанд барои пешгирии паҳншавии коронавирус дар Тоҷикистон қорона намекунанд, балки бисёр меҳоханд (ва дили торикашон гум мезанад), ки тоҷикон бештар ба ин вирус мубтало шаванд боз ҳам бештар бимиранд, то онҳо имкон пайдо кунанд ба қор тараф қор зананд, ки “ана, дидед? Ҳукумат натавонист” (аксарият ба ёд доранд, ки вақте омили қорбонии коронавирус дар Тоҷикистон аз дигар кишварҳои Осиёи Миёна гузашт, сомонҳои гаразварзи ба ном муҳолифин қӣ шӯру валвалае доштанд).

Оё дидаед, ки муаллифони ин гуна мақолаҳо ва гардонандагони ин гуна сомонҳо, ки дар Аврупо қорор доранд, мақолае дар бораи таҳқиқоти донишмандони он қитъа қоречӣ ба роҳҳои пешгирии коронавирус нашр қарда бошанд?

Оё дидаед, ки бо ягон табиби аврупоӣ (ки пеш аз мо ва беш аз мо бо коронавирус дасту панча нарм қардаанд) мусоҳиба анҷом дода, барои табибони тоҷик ақаллан назаре, идеяе ва ё андешаи наве ироа қарда бошанд?

Оё дидаед, ки аз таҷрибаи мардуми Аврупо дар ҳифзи ваҳдату ягонагӣ дар давраи бухрони коронавирус, риояи дастурҳои ҳоси ҳукуматҳои аврупоӣ ва иҷрои тавсияҳои табибӣ мақоде омода ва барои ҳонандаи тоҷик пешқаш қарда бошанд?

Оё дидаед, ки аз қонфидоҳои ва қорномаҳои духтурони тоҷик дар кишварҳои аврупоӣ мақоде омода қарда бошанд ва ё ба онҳо минбар дода бошанд, то бо ҳамтоёни худ дар Тоҷикистон сӯхбат кунанд аз таҷрибаҳои худ бигӯянд?

Оё дидаед, ки ба мисли созмонҳо ва расонаҳои дигар кишварҳо дар Аврупо (ки аксаран муҳолифин ҳастанд), бо ҷалби ҳамватанони мо дар он кишварҳо — соҳибкорон ва ё ниҳодҳои хайриявӣ, ки шумораашон кам ҳама нест, иқдоми барои ҷамъоварии маводи тиббӣ барои духтурони тоҷик ва ё ақаллан кумаки башардӯстона баниёзмандон дар ин шароити душвор (хатто ба ҳешутабори худ) карда бошанд?

Албатта, не! Надидед ва нахоҳед дид. Ва ин ҷои таъҷуб ҳам надорад. Зеро ин гуна корҳо аз қасе ё ғуруҳе меояд, ки бо вучуди муҳолиф буданаш, соҳиби шуури миллӣ, дарки сиёсӣ ва умуман қаромати инсонист, на ғуруҳе, ки террористиву экстремистӣ буданаш ҷун рӯз равшан аст ва боз иддае аз раҳгумзадагону фиребхӯрдагон, ки ба хоҳири корти паноҳандагӣ ёфтан, ҷанг ба домони як ҳизби террористӣ задаанд.

Навиштаҳоиашон, мусоҳибаҳоиашон, таҳлилҳоиашон, “паём”-ҳоиашон ва хатто тасаллиятҳоиашон ҳама як атрофи як мазмун меҷарҳанд: “ғочеа дар пеш аст, марғу мир ҳисобу китоб надорад, дахҳо ҳазор қурбон хоҳад шуд, ҳукумат ба фикри мардум нест, аз дасташ қоре намеояд...”

Ҳадафи ҳамаи ин таблиғоташон як аст: воҳимапахнкунӣ, тарсу ваҳшат, эҷоди ғазои ноумедӣ ба оянда, танкиди пайдарҳамаи ҳукумат ва дилсард кардани мардум аз мубориза бо қоронавирус (ҷун ҳукумат роҳбарии ин муборизаро ба дӯш дорад, нотаваон нишон додани он ба хоҳири эҷоди ғазои беэътиомдӣ ба роҳ монда мешавад) ва умуман мусоидат ба беморӣ ва марғу мири бештар дар кишвар аст (хатман медонед, ки яъсу ноумедӣ имунитети фардӣ ва иҷтимоиро поин оварда, заминаи мубталошавӣ ба қоронавирусо фароҳам месозад).

Шояд пурсед, ки аз афзоиши талафот дар Тоҷикистон онҳо ҷӣ манфиат мебинанд? Манфиати онҳо дар ин қор (аз диди ҳудашон) нишон додани нотаваонии давлат дар мудирияти бухрон ва ба шӯр овардани қочеа барои расидан ба орзуҳои ҳаёлиашон аст. Барои ин ағар нисфи мардум ҳам қурбони қоронавирус ва ё ҳар балои дигар шаванд, парвое надоранд. Муҳим барояшон ин, ки ваъз ошуфта гардад ва ғазо тираву тор шавад, то онҳо мисли қӯршабпарак дар ин ғазои тира ба парвоз оянду қавлон зананд. Барои роҳ қустан ба сӯи қунин ҳадафи ториқу номаълуму дастнорас ва илова бар он, барои ҳисоботдиҳӣ ба онҳое, ки барои ин қор пул медаханд, дигар ҷӣ қор ҳам карда метавонанд, қуз игвоғарӣ, дуруғпароканӣ ва қоштани тухми яъсу ноумедӣ? Воқеан, аз қалби сиёҳ ва фикри бемор ҷӣ берун меояд? Албатта, андешаи бемор. Зеро “Аз қӯза бурун таровад он ҷӣ, ки дар ёст”.

Аммо хикмати дигаре ҳам хаст, ки мегӯяд “адӯ шавад сабаби хайр, агар Худо хоҳад”. Бухрони корона бо тамоми офату зарархояш, парда аз чехраи воқеии ин “муддаиёни дину миллат” бардошт ва нишон дод, ки онҳо киянду чӣ ҳадаф доранд. Ва ҳар рӯзе, ки мегузарад, мардум онҳоро бештар мешиносанду ба пӯчиҳои шиорхояшон бештар пай мебаранд. Дақиқан мисли ДОИШ-у толибону даххо гурӯҳҳои террористӣ, ки фикр мекарданд бо баланд бардоштани парчами исломӣ ва сар додани нидои “Аллоҳу Акбар!”, метавонанд чехраи воқеии ҳудро, ки ҳамоно як чехраи котил, дахшатафкан, террорист, ифротгаро ва муқобили тамоми динҳоро мазҳабҳоро фарҳангхост, бипӯшонанд. Аммо замони чехрапӯшонӣ дар пушти шиорҳои ба зохир зебо, аммо авомфиребона аллакай гузаштааст.

Албатта, хитоби мо ба муаллифони чунин тухматбофиро ва игвономаҳо дар сомонҳои бемори онҳо нестанд. Ва ҳеҷ интизор ҳам нестем, ки онҳо аз гуфтаҳои мо сари ақл оянду ислоҳ шаванд. Чунки интизори ислоҳ шудан аз онҳо ба яқин “аз сифла найли макрамаат уммед доштан” аст.

Аммо хитоби мо ба пайравони раҳгумзадаи онҳост, ки аз ин беш фиреби ин гурӯҳро нахӯранд. Ва низ хитоб ба ҳонандагони сомонҳои онҳо, махсусан қорбарони шабакаҳои иҷтимоӣ дар кишвар ва берун аз он аст, ки ҳушёр бошанд ва тахти таъсири равоии ҳамлаҳои таблиғотӣ, игвоангезона ва маъюскунандаи онҳо қарор нагиранд.

Мо на мансабдори ҳукуматем ва на аз он намоёндагӣ мекунем, балки ҳудамон ҳам дар бисёр маврид интиқодҳое аз баъзе амалқардҳои он дорем. Аммо имрӯз рӯзи набард аст. Набард бо душмани башарият, бо КОВИД-19. Дар рӯзи набард қамтарин ихтилоф дар сафи размандагон бештарин осебро ба онҳо мерасонад. Рӯзи набард рӯзи нангу номус ва ҳифзи ному шаън аст, на рӯзи гилаву озор, шикваву ноз ва ё сӯиистифодаҳои сиёсӣ таблиғотӣ. Ҳамин аст, ки дар замони ҷанг қонунҳои даврони осоишта бекор мешаванду қонуни махсуси замони ҷанг ва трибуналҳо вориди амал мешаванд. Дар доираи ин гуна қонунҳо, на танҳо сарпечӣ аз набард ё ҳалалрасонӣ ба қараёни он, балки нишон додани андак сустиродагӣ ва ё паҳн қардани эҳсоси нобоварӣ ба ғалаба, бо саҳттарин қороҳо мучозот мешавад.

Имрӯз ҳам ҷанги эълоннашуда барои маҳви қоронавирус ва қачоти миллату давлат (на танҳо дар Тоҷикистон, балки дар тамоми дунё) қараён дорад ва қасонеро, ки азпушти сангар истода ҳанҷар мезананд ва игвогарӣ мекунанд, аввал Худо ва баъд вичдонҳои бедори ин миллати шариф мучозот хоҳад қард.

Агар ба амалкарди ҳукумат дар ду-се мохи охир аз рӯи инсоф бингарем, дармеебем, ки он барои чунин рӯзҳо то ҳадди тавони худ омодагӣ гирифта буд. Зеро ҳама медонистем, ки дер ё зуд коронавирус ба кишвари мо низ қадами шуми ҳудро мегузорад. Аммо агар имрӯз мебинем, ки дар пешгирӣ ва маҳори он камбудихое вучуд доранд, ин бештар нишонаи шиддати ҳуди бухрон ва то як муддати муайян пешгиринашаванда будани он аст, на ин, ки нишонаи “бебарномагии ҳукумати Тоҷикистон” (чунонки игвогарон иддао мекунанд). Агар чунин нест, пас чаро бобарноматарин ҳукуматҳо ва муктадиртарин иктисодҳои олам дар баробари лашкари коронавирус ноком монданд?

Яке аз қорҳои хуби Ҳукумати Тоҷикистон ин буд, ки аз огози пайдоиши коронавирус дар баъзе аз кишварҳои минтақа, марзҳои заминиву ҳавоии ҳудро баст ва назорати шадиidro барои рафтуомад ба иҷро гузошт. Ҳамаи қасонеро, ки аз ҳориҷ меомаданд (чӣ тоҷикистонӣ ва чӣ ҳориҷӣ) ҳатман ба қарантини қордахрӯза фаро мегирифт. Ин қораҳо сабаб гардиданд, ки вуруди вирус ба кишвари мо ҳудуди ду моҳ ба таъхир афтад. Дар ин муддат ҳам ҳукумат сатҳи омодагии ҳудро болотар бурд, ҳам дӯхтурони мо бо мутолиаи бештар ва пайгирии раванди пахншавии вирус дар дигар кишварҳо ва шеваи барҳурд бо он, таҷрибаҳои дар ин ҳусус ҳосил намуданд ва ҳам мардуми мо бо дидани паёмадҳои беъътиной нисбат ба коронавирус дар дигар кишварҳо, ҳушёртар ва дар шинохти роҳҳои пешгирӣ огохтар шуданд.

Ин аст, ки мебинем, агар дар дигар кишварҳо водор қардани мардум ба пӯшидани никоб, истифодаи дастқаш ва парҳез аз таҷаммӯъ яке аз мушкилтарин бахшҳои мубориза бо коронавирус бошад (дар баъзе кишварҳо барои ин одамонро дар кӯчаҳо мезаданд, қарима меқарданд ва ҳатто баҳабс мегирифтанд), дар Тоҷикистон баробари эълони пайдошудани коронавирус, мардум ба сурати ҳудҷӯш ва огоҳона қариояи тавсияҳои тиббӣ ва фосолагириҳои иҷтимоӣ рӯ оварданд ва кишвари мо аз ин назар аллақай қанд қадам пеш аст.

Бале, камбудихо ҳастанд. Аммо онҳоро ҳуди мо бояд барқараф созем, зеро тамоми кишварҳо имрӯзҳо машғули ҳалли мушкилоти ҳудашон ҳастанд. Дар ин рӯзҳои сарнавиштсоз шарти инсоният, ойини қавонмардӣ ва гузашта аз он, омили асосии ҳифзи ҳаёти ҳуд ва наздиқонамон он аст, ки ҳар қадомамон дар доираи имконият ва салоҳияти ҳуд барои маҳор қардани вирусӣ қорона талош намоем ва агар қоре қарда наметавонем, ақаллан ба ин раванд ҳалал нарасонем. Ва ба гуфтаи Шайх Аттор амал намоем, ки “қуввати неқӣ надорӣ, бад макун”.

Дар шароити кунунӣ ваҳдат миёни давлат ва мардум ва иҷрои дақиқи барномаҳои ҳукумат дар мубориза бо коронавирус шартӣ асосии пирӯзӣ аст. Гузашта аз ин, агар зистан меҳохем (ки меҳохем), ягона роҳ ҳамин аст. Гираву озору танкиду танбехро мемонем барои баъд.

Пас, ҳама бо ҳам рӯҳияро қавӣ дорем, аз душмани ноаён натарсем, якҷо бо ҳукумат барои пешгирии ин вирус бо барномаи хос амал намоем, тавсияҳои тиббиро иҷро кунем, аз имконоти мавҷуда истифода барем, духтуронамонро пуштибонии моддию маънавӣ кунем, ба ниёзмандон дар ин рӯзҳои душвор (аммо даргузар) дастӣ мадад дароз намоем ва муҳимтар аз ҳама, тарсу яъсу ноумедиро ба худ роҳ надихем. Ва мо хатман пирӯз мешавем!

**Кароматулло ОЛИМОВ,
академик**

**Рустам ХАЙДАРОВ,
доктори илмҳои фалсафа**

-
-
-
-
-
-
-